

Dwažasty wjazor.

Wjašokšchy neběšcho Robinson žednie hušnuł, ako zora, pscheto žednie neběšcho gluznějšchy pobyt. Žinš stawašchtej rano a jěžešchtej sašej k loži po druge wězy. Tam běšcho předne žěko, až schytno delki, kenz možašchtej dostasch, na spławadko kłazešchtej, ab žinš schytno buche domoj sporakej, a niz tať mošche, ako zora. Tež tenraš hyšchczi Robinson huberašcho a pschistym wese tež jadnu tych měnšchych kanunow sežobu. Pscheto won še pomyšli: Tudy šmej na tom końzu teje kupy, žož žiwe pschichadaju, a dejali něto rowno sašej raš pschisch, ga mogať jich huzašchysch, ab na kraj nehustupili.

Dalej wese šebe forz žyta, forz jazmeňa, forz grochu, kašchczik gosdži, šekery a brusczik. Šerwej pať, až še domoj porašchtej, pscheglěda Robinson a huphta telik, až kož dkujko wězej žaržasch nebužo, ale až bužo ju předny lěpšchy wětšch rošlamasch, a až dejtej chwatašch, joli až zotej hyšchczi schate wotwošysch a huchowasch.

Lěbda běšchtej wotjělej, ga běšcho jomu luto, až nějo šudť se šlotom a kašchczik s dejmantami šobu weseť.

Jan: „Žo ga by s tym kšchěť?“

Stan: Won šam s tym niz nekšchěšcho, ale won še myšlascho: možno jo, až kněš teje loži jo hyšchczi pschi žyweńu a kožniki tež; gaby šlědť pschischli, ša šwojeju kožu glědat a potom šwoje wězy tudy namafali,